

Liisa tarhurin maaliskuun tarinoita

Tämä tarhuri on kyllästynyt talveen, ainakin tällaiseen, kuin tänä vuonna on koettu. Kauan odotettu kevätkuukausi alkoi ja antoi toiveita, että nyt se kevät koittaa! Kevään tulo alkoi oikein mukavasti vesisateen myötä ja hanget alkoivat madaltua. Vesisadetta ja pakkasta vuorotteli alkukuusta ja tuloksena oli aivan mahdottomat pääkallokelit. Tarhurin piti ottaa käyttöön "rouskuttajat" eli pilkkimiesten saappaisiin laitettavat liukuesteet. Ne ovat aina paikallaan vanhoissa talvilenkareissa, sillä ei niitä remmejä, ketjuja ja tarroja kukaan jaksa napoa kiinni. Piikit ovat noin sentin korkuiset kolmiot, jotka pusertuvat jäähän niin, että samalla tulee ylimääräistä liikuntaa, kun niillä kävelee. Olenkin todennut, että jos niillä kaatuu, niin silloin on päässä vikaa eikä liukkaudessa.

Maaliskuun viimeinen viikko tuotti pettymyksen, kun monena päivänä satoi lunta, eikä kevästä ollut tietoaakaan. Kyllästyminen alkoi jo pakkaskelillä, kun yritin saada lumilinkoa käyntiin, niin starttinappula oli jäässä. No se oli tuttu juttu ja sen toimimaan. Linko kävi oikein hyvin, mutta kun painoin sitä kahvaa, joka pyörittää linko-osaa, niin aina sammui. Ajattelin, että linko on jäänyt ja ravistelin sitä kovasti, eikä se ollut jäässä, vaan sen takana oleva toinen pyörivä osa, joka heittää lumen siihen torveen, oli jäänyt kiinni. Aikani ihmeteltyäni muistin, että onhan meillä kuumailmapuhallin ja sillä sitten kuumensin ja sain sen toimimaan. Puolet pihasta sain ajettua ennen kuin pieni tihkusade sai aikaiseksi, että lumi muodosti lingon eteen suuren lumipallon ja taas linko sammui. Yritin monta kertaa ja aina sama juttu. Itku tuli, oikein kiukkuitu, että eihän tästä tule mitään. Onneksi olin saanut tien kohdan ajettua, että pääsin lähtemään sovittuun tapaamiseen.

Kyllä ajatuksissa on monenlaisia kysymyksiä! Ei pelkästään tämä vanhuus, vaan lumityöt alkavat olla sellaisia asioita, jotka pistävät miettimään, että tästä talostako pitää lähteä, kun luonnonvoimatkin alkavat olla ylipääsemättömiä. Sitä kun on oppinut pärjäämään ja ratkaisemaan näitä ongelmia, niin hankalalta tuntuu apua pyytää ja vaikea on ketään löytää esim. lumitöihin, kun jokaisella itsellään on omat pihansa ja hommansa. Näitä pitää miettiä, niin ehkä ne aikanaan selviävät.

Alkukuusta oli sopiva aika kylvää siemeniä, joka on aina mukavaa ja rentouttavaa hommaa. Antaa uskoa kevään tuloon, vaikka lunta on vielä yli puoli metriä. Tomaatteja kylvin vähän reilummin, kun ajattelin, että jos ei kaikki vanhat siemenet idä. Kolmessa viikossa ne olivat reippaita taimia, joita sitten piti ruveta loppukuusta koulimaan, kun taivaan kuukin oli oikeassa asennossa eli nouseva kuu. Mustasilmäsusannat itivät yllättävän hyvin. Koulutin nekin 3 -4 tainta omaan ruokkuunsa ja kuvittelin, että tuettuna pystyn ne kasvattamaan niin kauan, että saan vietyä ne kasvihuoneeseen. Kuvittelen, että ne tiet auttavat ne pysymään pystyssä tarttumatta muihin kasveihin. Sitten nostan koko taimipaakun ja siirrän isoihin ruokkuihin, jossa ne saavat kasvaa koko kesän.

Saviorvokin siemeniä tuli ostettua vähän kuin yllätyksenä, kun vielä yksi piti löytää, että tarjous tuli täyteen. Nekin itivät yllättävän nopeasti, vaikka luulin, että ne vaativat pitemmän ajan. Nyt nekin on koulutettu kaksi taimea ruokkuun ja odottamaan millainen värikimara niistä ilmaantuu. Aiemmin olen saanut alkuja vanhasta valkoisesta monivuotisesta orvokista ja olin siihen todella ihastunut. Tuli vähän luminen ja vesisateinen talvi, niin ovat vieneet myös vaalealilan ja tummalilan kukkaiset orvokit. Joka vuosi löytyy uudenlaisia risteytyksiä pikkuorvokeista, jotka ovat keto-orvokin ja sarviorvokin risteytymiä vuosien saatossa. Annan niiden kukkia ja osan annan myös siementää ja sen jälkeen nyhdän ne pois. Puutarhassa jopa "kuleksi" kolmekymmentä vuotta vanha kelta-lila-valkoinen pikkuorvokki, joka on lähtöisin siemenpussista, jonka sain äitienpäivälahjaksi. Se on siitä hauska, kun sen tuntee aina väriyhdistelmästä,

vaikka se kasvaa eri paikoissa perennapenkistä laatan rakosiin. On hauska seurata juuri näitä pikkuorvokkeja, jotka muuntautuvat monenvärisiksi, kun ahkerat pölyttäjät hoitavat hommansa.

Vihantakrassi iti nopeasti, vaikka siemenet olivat vanhoja. Laitoin isolle lautaselle muutaman kerroksen talouspaperia ja kylvin siemenet siihen. Pidin paperikerrokset märkänä ja kohta siihen kahden viikon jälkeen oli vihreää pantavaksi leivän päälle. Yllättävän hyvältä maistui, vaikka muistelin, että sehän on vähän kirpeää. Ehkä sitä kaipaa jo niin kovasti vihreää, että kaikki maistuu hyvältä.

Yllätys linnunruokintapaikalla. Rasvatangossa kävi useasti käpytikka, joita tässä läheisyydessä lentelee paljon. Erään kerran ihmettelin, kun pötkilöön ilmestyi vähän erikoisen näköinen tikka. Rinta ei ollut valkea kuten käpytikalla, vaan vähän punertavan harmaa ja tummia raitoja. Selkäkuviokin oli selkeämpi kuin käpytikalla. Päässä oli musta "paskeri". Piti oikein ottaa lintukirja esiin, kun en ennen ole moista tikkaa nähnyt. Valkoselkätikkahan se oli ja naaraspuolinen, sillä uroksella on punainen lakki. Ehkä se ei ole enää niin uhanalainen kuin aiemmin, sillä sen pesäpuita ei edes saanut kaataa. Mukavia yllätyksiä voi nähdä näin keväällä ruokintapaikalla hääräämässä.

Mustarastaita kaksi pariskuntaa on puuhailnut ruokintapaikalla koko talven. Kuusiaidan suojasta ne pistäytyvät syömään. Ennen viimeisen viikon lumimyräkkää iltalenkillä kuulin ensi kertaa mustarastaan huilumaisen laulun tänä keväänä, se sai sydämen oikein hypähtämään, että nyt se kevät on, vaikka on lunta yli puoli metriä. Seuraavana päivänä lensi kaksi lokkia kanavaa seuraillen, aivan kuin muistaisivat, että tästä ne laivat kulkevat, joiden vanavedessä monesti lokit tulivat. Vaikka laivat eivät kulje, niin onneksi taivaan linnut ovat rajoista vapaat ja voivat tuoda kevään iloa olipa maailman tila millainen hyvänsä.

Tuli vanha sanonta mieleen, kun viime sunnuntai oli Marianpäivä, josta vanha kansa säitä ennusti. Mitä Maariana maholla (katolla), sitä vappuna vaolla (pelolla). Jos tuo pitäisi paikkansa, niin vappuna olisi yli 40 senttiä lunta puutarhassa. Ei ne vanhat sanonnat pidä enää paikkaansa, sillä ilmasto on muuttunut niin sekavaksi ja moninaiseksi että ei tiedä mitä uskoa, vaan on parasta katsoa ikkunasta sää ja todeta, että sellainen se nyt on.

Tärkeää on luottaa siihen, että kevät etenee ja kesä koittaa ajallaan. Onhan se totta, että ei kesä ole jäänyt koskaan tulematta, mutta millainen kesä, sen tiedämme, kun syksy koittaa. Nyt on mukava tutkailla ikkunaistutuksia ja unelmoida kauniista kukista ja muhkeista sadoista.